

Carta del mestre Garcia
Robles

Molt estimat Lluís: no era
enfado lo ^{que} tenia yo at Vostes, era
fonda pena, at veure q. en aquells
moments solenns, en ^{que} mes necessitat
te un de la companyia d'aquells
que li han demostrat afecte, li negan
lo consol.

Mil voltas hauria posat les
mans al fach, assegurant que no
faltarieu els q. un dia m'havian
honrat com el dels titol de con-
avi, y que en aquells apats de ger-
manis, on ses mostras de respectuos
amor m'havian ^{portat} fins a atrevirme
ple d'entusiasme, a desplegar tot
mon sentiment, y dirlos cosas, que
si no hi entrava el cap, en cambi
sortian del fons del cor.

Vingue' el moment de prova,
y sols vaig trovar la fredor, y
veur dant com un somni, vaig

dir, tot allò ha passat, ja no ets res
per l'Orfeo.

Ara compari, y diguim si no fou
just mon pesar.

Encuant a' ma determinació, de
dirli, que viut en la agradable carta, que
segueix la estimació del Orfeo envers a
mi, y recordant que só quasi fundador,
y sentat que la nova presencia en dita
entitat, encara que no sia profitosa, es
agradable, retiro gustos la ordre de
bair, a, pera seguir al costat de mes antichs.
amichs.

Mentrestant, rebi amich Luis
el testimoni del afecte de son company
de tristor

Garcia